

alakul akaratát vesztve mégis
 de minden perce árnyékszín tovább
 kutatni ok nem volt kifejtését is
 csiholtam is eszemet mielőbb
 másodiknak felszínre hozni titkát
 légszomj ösztökélt kifelé szorongás
 tárnáimból szabadulni leginkább
 s új megfejtésem láttán amikor
 a célt mutatta nekem szervezője
 nem éreztem többé másféle gondot
 minél hamarabb elköszönni tőle
 fönt és lent közt éltem már birodalmat
 tucatjával bukkantam lánykezekre
 csakis álomba szenderülni vágyom
 nem hallgatom az esti híreket se

Lázáry René Sándor

BAUDELAIRE LEVELE ANYJÁHOZ

Igen, Maman, hajam zölden virul, lobog ma,
 S mint dús szavanna leng, hol csorda lődörög –
 De néha kékre vált, s mint musztáng-csődörög
 Csapzott sörénye száll, ha vágatnak dobogva –

Béklyót, zablát, lovast nem ösmerőn, se fésűt!
 Szegény fejem zilált, kígyózó, furcsa lény:
 Gógös Medúza-fő, ha poshadt uczzafény
 Sziszszenti fürtjeit, s a szenyynes éjbe szétsüt,

Maman, bodor hajam, mely villogón cikáz, ráng,
 Hoszszan, mint kéjre hűlt közöny, ha öltözöm...
 Beteg ködökbe hull a bús Hótel Lauzun,
 S kigyóznak tincseim – lilán, akár a gázláng...

Párisban, Szent-Lajos szigetén, 1881 szeptemberében

HARMINCZHATODIK SZÜLETÉSNAPOMON VELENCZÉBEN

*„On this Day I Complete My Thirty-sixth Year”
(George Gordon, lord Byron)*

Dobogj, szivem, döngj – tán van még idő!
Legyünk továbbra játszi, korcs poéta,
Tékozló, renyhe férj, csapszéki vő –
S nem gyors kométa.

Dübögj, zubogj, hevülj, vad, nyári vér –
Hajts! Úgyse lesz már jó romantikusnak,
Ki antihős hím, hű barát, fivér –
S rohadni kushad.

Talányos létem túl szűk – csak privát.
Nincs tömve művel, sznob hasonlatokkal –
Pazar lazaczban is kaphatsz hibát,
Ha ronda tokhal.

Tudom: ki volt Keats, Shelley, Kubla khán!
Dalom viszont kopottas – csak tanári...
Lelkem kizeng, mint holtak ablakán
A vak kanári!

Coda

Szép hitvesem, kecses, barokk naszád,
Vágyam vizén ha ringsz, rajtad barangok –
Értünk zúgatják Mennyek horpaszát
Rabolt harangok!

*Velencze, 1895. szeptember 17.–
Maros-Vásárhely, 1895. október 1.*

DE AEGYPTO

Akhet-aton-ban

Milyen finom, kecses volt:
Hogy fénylett El-Amarna!
Homokkő fáraófej,
Nem rideg alabástrom –
Sugárzik Ekhnaton!...
S a kételyed ha marna –
Hidd azt, mi mozdulatlan,
Mert minden haladás: rom.

Tell-el-Amarna, 1910 júliusában

Más ozymandiás

Méskőbe vésik arcom
S királyi dioritba
Rabszolga percek, évek,
De sorsom büszke gránit –
Hasadtan fekszem én is
A porban, kiborítva,
S ha lexikonban egy kéz
Olykor nevemre rányit –
Hatalmas, súlyos arcom
Továbbreped parányit.

Ramesszeum, 1910 augusztusában

Festett thébai sírfalak

Sírban lakozni, élni
Thébában sosem unnál:
Örömmel elhenyélnél
Nakhtnál vagy Nebamunnál.
Halászhatnál, holott sás
Susog talányokat,
Vadászgatnál, ölelnél
Hárfákat, lányokat!

Örök vendég lehetnél
Nakhtnál és Nebamunnál:
Táncot, kertet, szerelmet,
Vízpartot meg nem unnál!
Boldog, ki víg halálba
Csak hazlátogat.

Sejk-Abdel-Gurna, 1910 augusztusában

HUSZADIK SZÜLETÉSNAPOMON ABU SZIMBELBEN

(1879. szeptember 17-én)

Ramszesz térdére másztam,
Csak néztem Abu Szimbelt:
Szikrázó napsütésben
A Hórusz-kapu színtelt.

De bennebb néma szobrok,
Kolosszusok meg árnyak –
Áspisra, skorpiókra,
Szent vendégekre várnak.

Ramszesz térdét megültem,
Csodáltam Abu Szimbelt:
Napszállat, sziklafal-tűz,
A templomkapu színtelt.

De bent a csend, a csarnok,
Bent nőnek már az árnyak,
Hallgatnak mind a szobrok,
S mindent magukba zárnak.

Húszéves voltam aznap,
Vad, érthetetlen ifjú –
Azt hittem, halhatatlan
A fény, mely lelkemig fű.

Marosvásárhely, 1929. szeptember 30-án